

תלמודו בידו

דף טז עמוד א

א] אלו מזונות של אדם אינם קצובים לו מראש השנה ?

ב] האם הנותן מתנה לחברו צריך להודיעו ?

ג] האם הקב"ה נתן את המצוות לישראל בפרהסיא או בצינעה ?

ד] האם עושים עירוב תבשילין בפת, בדייסא או בעדשים שבשולי הקדרה, ומדוע ?

ה] האם דג מלוח קטן נאסר בבישול עכו"ם, והאם מערבים בו ?

א] הוצאת שבתות ויום טוב, והוצאת בניו לתלמוד תורה. אלא ממציאם לו כפי רגילותו.

ב] עתידה להתגלות: אין צריך להודיעו. ולכן לא הודיע ה' למשה "כי קרן עור פניו". וכן לא היה צריך משה להודיע לישראל שה' מבקש ליתן להם את השבת.

אינה עתידה להתגלות: צריך להודיעו, ובכך תרבה חיבה בישראל.
משה הודיע לישראל מתן שכרה של שמירת שבת, לפי שאינו עשוי להתגלות.

ג] בפרהסיא, ואפילו את השבת. לכן הגויים יענשו על שסירבו לקבל את התורה.
ואף שנאמר "ביני ובין בני ישראל" ולא נודע לגויים ענין השבת, היינו:
1. מתן שכרה. 2. נשמה היתירה שיש בשבת (רוחב הלב למנוחה ואכילה).

ד] פת ודייסא: לשון א', מערבים בדייסא אבל לא בפת, שצריך לערב בדבר שאינו מצוי.
לשון ב', אין מערבים אף בדייסא, שצריך לערב בלפתן הנאכלת עם הפת.
עדשים בשולי הקדרה: אם יש בהם כזית, מערבים בהם. ואף אם נותרו שם בלא כוונה.

ה] בישול עכו"ם: אינו נאסר, כיון שנאכל חי על ידי מליחה.
אך אם טיגנו בשומן קרבי הדג ובקמח, אסור לאכלו.
כיון שהקמח הוא העיקר, והוא אינו ראוי לאכילה כשהוא חי.
עירוב תבשילין: מערבים בו, אף אם נצלה על ידי גוי, כיון שמותר באכילה.